

Liian kiltti vuokraemännäksi

Mitä siitä seuraa, kun ensikertalainen leikkii sympaattista vuokraemäntää ja kuvittelee rennolla asenteellaan kohentavansa koko korttelin tunnelman?

TEKSTI KAISA VIITANEN KUVITUS MAIJA LOUEKARI

VUOKRALLE vai myyntiin? Olen päättänyt muuttaa ulkomaille ja mietin, mitä tehdä asunnolleni Helsingin Punavuoressa. Varaan neuvotteluajan pankista.

”Ihan turha asuntoa on myydä. Jos et vaikka viihdykään ulkomailla”, virkailija järkeilee.

Hän on oikeassa. Rukkaan siis lainani kuukausierän pienemmäksi ja päätän antaa asuntoani vuokralle.

Ensin pitää löytää sopiva asukas. Olisi mukavaa, jos kodissani asuisi tuttu ja luotettava ihminen. Tuntuisi kivalta tietää, kuka kylpee ammeessani, ja tutulle kehtaisin kertoa, miten varovasti haurasta, puista vaatekaappiani pitää kohdella.

Toisaalta, kuinka korkeaa vuokraa kehtaisin pyytää hyvältä ystävältä? Olen varma, että päätyisin kohtuulliseen kaverialennukseen. Saamalla vuokralle minun on kuitenkin maksettava yhtiövastike, asuntolaina ja vuokrasta menevä vero. Ja koska en tiedä, kuinka paljon tulen tienamaan ulkomailla, olisi toivottavaa, että vuokrasta jäisi edes muutama lantti omaankin taskuun. En silti halua vaikuttaa asukkaani silmissä ihan riistäjältä.

Siksi laitan vuokrailmoitukseni Facebookin sijasta Oikotielle (virhe numero 1).

ASUNNOSTANI kiinnostuneiden ilmoituksia alkaa vyöryä sähköpostini. Nopeasti silmäilemällä niistä erottuu kolme ryhmää.

Tylsimmät ovat naputtaneet viestiinsä ai-noastaan halunsa nähdä asuntoani. Kaikki eivät vaivaudu edes siihen. ”Kuinka kaukana asunto on lähimmästä bussipysäkistä”, kysyy yksi. ”Onko makuuhuone hiljanen?” Viestit ovat lyhyitä ja hengettömiä, kaikissa ei ole edes lähettäjän nimeä.

Seuraavan ryhmän viestittäjiä kutsun oman elämänsä sankareiksi. He korostavat omaa erinomaisuuttaan, koulutusarvoa ja tittleitä. Tässä porukassa on lakimiehiä ja päälliköitä, jotka ovat selvästi tottuneet ottamaan haluamansa. Mutta minun ovelleni heidän on turha tulla (virhe numero 2).

Lämpenen vasta kolmannelle ryhmälle. Näiden viestien kirjoittajat osaavat selvästi asettua minunkin asemaani. Heissä on intoa ja tunnetta. He kuvailevat itseään ja peruste-

levat, miksi haluaisivat asua kodissani. Saan lukea maailmalta Helsinkiin palaavasta parista, joka haikailee sopivasti kaikuville Punavuoren kaduille. Toinen kirjoittaja kertoo aina haaveilleensa leveästä ikkunalaudasta. Tässä joukossa on kirvesmiestä, graafikoa ja opettajaa, pätkätöläisiä ja muita selvästi pienituloisempia kuin menestyjäryhmässä.

ALOITAN kolmosryhmäläisten kanssa vimmatun viestittelyn. Osa porukasta tosin karsiutuu rahan takia. Sinkuille isohko kaksioni on liian tyyris. Huomaan sympatiseeraavani kiinnostavasti kirjoittavia ja köyhempiä kuin kuivia ja varakkaamman oloisia (virhe numero 3). Olen jopa valmis laskemaan vuokraa saadakseni oikeat tyytit (virhe numero 4).

Ystävänäni ovat hengessä mukana ja koettavat neuvoa. Insinööriherra kertoo kaveristaan, joka elättää itsensä vuokraamalla pääkaupunkiseudulla viittä yksiötä.

”Aluksi hän teki sen virheen, että valitsi vuokralaisiksi kauniita nuoria naisia. Kauttaret viipyivät sinkkubokseissa vain hetken ja muuttivat sitten poikaystäviensä kanssa yhteen. Nykyään kaverini valitsee asukkaiksi keski-ikäisiä, mahdollisimman tavallisen näköisiä, mielellään jopa rumia naisia. He ovat kuulemma pitkäaikaisia ja helpoja vuokranmaksajia.”

Tuhahdan moiselle asenteelle. Minulle asukkaan ikä, ulkonäkö ja sukupuoli ovat yhdentekeviä.

Silti vuokralaisen valinta osoittautuu vaikeaksi, jopa filosofisyhteiskunnalliseksi kysymykseksi. Punavuori on vanha työläisalue. Kun minä markka-aikana ostin kaksioni, naapurustossa asui vielä opiskelijoita ja muita pienituloisia. Reilussa kymmenessä vuodessa alueen ilme on jupahtanut. Asuntojen hintataso on noussut, kivijalkoihin tullut espressobaareja ja tv-julkisten vaateputiikkeja. Kadulla vilahtelee nykyisin enemmän kravatteja kuin koululaukkuja. Tennarijalkaisia skeittijäbiä näkyy edelleen, mutta nämä nykyiset ovat mainostoimistojen pomoja.

Nyt on päätettävä, haluanko omalta osaltani lisätä kulmakunnan kravattipitoisuutta vai pitäisikö sittenkin suosia mata-

lammin palkattua, mutta kenties luovaa ja kiireettömämpää väkeä?

Mietin myös hissittömän rappukäytäväni mummoja. Olisi hyvä, jos uusi asukas voisi tarvittaessa jeesata heitä kauppakassin kantamisessa. Olen melko varma, että ihminen, joka ei esittele itseään vuokranantajalle sähköpostissa, todennäköisesti jättää myös tervehtimättä naapurua roskiksella.

Tunnen harteillani yllättävän vastuun. Tässä on nyt vaikuttamisen mahdollisuus koko talon ja kaupunginosan tulevaisuuteen.

*”Haluanko
lisätä kulmakunnan
kravattipitoisuutta
vai pitäisikö suosia
luovaa väkeä?”*

TUUMASTA toimeen. Tulostan kiinnostavimmat sähköpostit pöydälle. Ykköseksi nousee helsinkiläinen pariskunta, joka kertoo rakastavansa kaupunginosaani. Alleviivaan parin vahvuudet: nainen on ammatiltaan tanssija. Hän treenaa aamuisin, lepää päivällä ja esiintyy iltaisin. Ei siis mahdollisuuksia rankkaan biletykseen ja naapurien häiriköintiin. Lisäplussa luovasta alasta. Tanssijan miesystävä kirjoittaa olevansa esimiestöissä yökerhossa. Nyökkään ilahduneena, sehän tuo taloon urbaania henkeä. Kenties kundi innostuu soittamaan dj-laitteillaan seuraavissa korttelijuhlissa (virhe numero 5).

Kutsun parin yksityisnäyttöön, mutten tiedä, miten vuokraamännän kuuluu käytäytyä tai pukeutua. En missään nimessä halua esiintyä pelottavana rouva synnäjäjänä (virhe numero 6). Jo koko tilaisuuden asetelma on ärsyttävän hierarkkinen: minä teen päätöksen, ja pariskunta yrittää tehdä

vaikutusta. Eikö tunnelma voisi olla tasa-arvoisempi ja kaverillinenkin (virhe numero 7)? Kipaisen lähileipomoon korvapuustios- toksille enkä piruuttani vaihda kirjavaa trikoomekkoani jo silittämääni kauluspaitaan.

Pullat maistuvat, ja pariskunta kehrää asunnolleni. He ihastelevat alueen rauhallisuutta ja korkeita seiniä eivätkä valita lankkulattian koloistakaan. Samalla he kuiskutelevat, pussailevat ja suunnittelevat paikkaa astiavitriniilleen. Arvelen pusuttelun osoittavan, että pari on kiintynyt toisiinsa, ja suhteesta voi tulla pitkä – en totisesti halua etsiä uusia asukkaita kuukauden päästä (virhe numero 8).

Mitä sitä siis suotta pullia muille tarjoamaan (virhe numero 9). Tanssijan ja yökerhopomon luottotiedot ovat puhtaat. Kun kahden kuukauden takuuvuokra on pankissa, rustaamme nimemme vuokrasopimukseen.

Ensimmäinen puoli vuottani sujuu ulkomailla hujauksessa. Vuokrarahat putkattavat tililleni, enkä kaipaaile kotikulmille kertaakaan.

Sitten Facebookiin ilmestyy viaton viesti. Vuokralaiset kertovat viihtyneensä ja kysyvät, sallinko heidän ottavan koiranpentun asuntooni. Niskakarvani nousevat pystyyn, ja hetken näen kaikkialla naskalimaisia hampaanjalkia. Ollaanpa aikuisia, sanon sitten itselleni. Ehkä asukkaillani on alkava vauvakuume, jonka karvakorva pitää aisoissa niin kauan kun asun ulkomailla. Vastaan pitäväni koirista kovasti ja lähetän vielä meilissä rapsutuksia pennulle (virhe numero 10).

VUOKRASOPIMUKSEMME on vuoden mittainen. Päätän jäädä ulkomaille ja kyselen parilta, kiinnostaako heitä viipyä asunnossani pidempään. Ensin en saa vastausta viikkoihin. Lopulta nainen kirjoittaa parin keikkuvan eron partaalla.

”Jos suhde jatkuu, jäämme tähän. Jos eroamme, lähdemme molemmat”, hän kirjoittaa.

Mutta toistaiseksi tilanne on auki. Ja sellaisena se jatkuu viikkotolkulla. Koetan pysyä kärsivällisenä (virhe numero 11). Jollain tavalla tunnen itseni osasylliseksi siihen,

että suhde on alkanut rakoilla juuri minun asunnossani. En halua lisätä kriisissä elävän parin stressiä, mutta hiljaisuuden jatkuessa stressi siirtyykin minulle.

Lopulta saan kuulla, että pari on eronnut. Haluaisin heti laittaa vuokrailmoituksen nettiin, mutta pari anelee lisääikaa.

”Keskustan yksiöt ovat tosi kalliita. Emme ole vielä kumpikaan löytäneet uutta kotia. Ehkä voimme olla tässä hiukan pidempään”, tanssija kysyy, muttei osaa sanoa, kuinka pitkään.

Sovin tapaamisen asunnolle yksityiskohtien sopimiseksi. Vasta eteisessä asukkaat tunnustavat, että ”asunto on vähän kärsinyt”.

Kuramahainen karvaturri pomppii minua vasten, kun katseeni pysähtyy riekaleiseen tapettiin. Seinästä puuttuu yli neliön kokoinen pala. Olohuoneen sähköt eivät toimi. Pentu on nakertanut johtoon oikosulun. Tilaustyönä puusepällä teettämäni makuuhuoneen oven kuvioitu lasi-ikkuna on hajonnut. Asunnossa haistaa ummehtuneelta, ja lattia on kumman tahmea.

”Älä yhtään huolestu. Olemme jo tilanneet ammattimiehen korjaamaan kaiken”, nainen vakuuttelee.

Yhtiömäiseen ystävällisyyteen on vaikea vastata tiukasti. Huomaan hymyileväni ymmärtäväisesti, vaikka kurkussa kasvaa kuiva pala. Olen loukkaantunut siitä, että pari on kohdellut asuntoani raakalaismaisesti. Oksettaa. Yritin olla asukkaille mieliksi, mutta vastalahjaksi sain tapetinriekaleita ja lasinsiruja.

VUOKRASOPIMUKSEMME umpeutuu, mutta vuokralaiset eivät saa remonttia tehtyä. Mies ei enää vastaa viesteihini. Nainen syyttelee minulle exäänsä.

Lopulta saan avaimet takaisin. Remonttimies on käynyt paikkaamassa seinän ja lattiat on pesty, mutta vessanpytty ja liesi ovat likaisia ja kylppäriin lamppu rikki. Kiroilen sinisilmäisyyttäni, että menin antamaan vuokratakuurahat takaisin.

Raivo ohimoissa tykyttäen marssin lähikauppaan ostamaan pesuaineita. Pyttyä jynssätessäni huomaan, kuinka vuokraemännän nahkani pikkuhiljaa kovettuu. Seitsemättä vadillista likavettä viemäriin huuhtoessani oma naiiviuteni jo vähän hymyilyttää. Minäkö tosiaan luulin kohentavani koko Punavuoren tunnelman? Toisaalta, mitä muuta olisin voinut tehdä kuin luottaa intuitiooni?

Seuraavat asukkaat valitsen Facebookista tutun kaverilistalta. Lienee parempi, etten haaveile heidän siivousinnostaan. Kunhan vuokransa maksavat. **D**

